πως ϗ ἐπαράπεσεν ἀπὸ ἀπροσεξίαν ϗ λάθην αὐτοῦ, ἀμὴ δὲν εἶδε τίποτες. Ὅθεν σύντρομος, ϗ ἀγωνιῶν, ἔκλαυσε πικρῶς, δεόμενος ταῦτα. Ὑπεραγία Θεοτόκε, ἠξεύρω, ὅτι διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν μου ϗ ἀμφιβολίαν, ὁποῦ εἶχα εἰς τὸ ἅγιον Σῶμα τοῦ Δεσπότου μου, μὲ ἐβδελύχθη ἡ Βασιλεία του, ϗ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐμοῦ, νὰ μὴ τὸν κοινωνήσω ὁ ἀνάξιος. Ἀλλὰ ἱκέτευσον αὐτὸν, καὶ παρακάλεσέ τον, νὰ μοῦ συγχωρήσῃ, ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ νὰ μὴ μοῦ ὀργισθῇ ἕως τέλους ὁ ἀμνησίκακος. Αὐτὰ λέγων ὁ εὐλαβὴς Ἱερεὺς, εἶδεν ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης τὴν ὑπερένδοξον τῶν Ἀγγέλων Ἄνασσαν, ἥτις εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, βρέφος μικρὸν κατὰ πολλὰ ὡραιότατον, καὶ λέγει πρὸς τὸν Πελάγιον. Ἐτοῦτο τὸ βρέφος εἶναι ὁ ποιητὴς ϗ Κτίσης τῆς Οἰκουμένης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄνθρωπος τέλειος. Αὐτὸν συνέλαβον ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ϗ ἐγέννησα ἀφθόρως, Παρθένος μείνασα. Αὐτὸς ἔπαθε, ϗ ἀπέθανεν εἰς τὸν Σταυρὸν, ὡς ἄνθρωπος, διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν, ϗ ἀνέστη, ϗ ἀνελήφθη εἰς Οὐρανοὺς, καθήσας ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ καὶ σύνθρονος, ὅθεν μέλλει πάλιν ἔρχεσθαι, κρῖναι τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν. Αὐτὸς ϗ τώρα καθ' ἑκάστην ἡμέραν διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ ϗ πολλὴν ἀγαθότητα, συγκαταβαίνει μὲ ἄρρητον ϗ θαυμάσιον τρόπον εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Ἄρτου, ϗ Οἴνου διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὁποῦ ἔχει πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ϗ σᾶς δίδεται εἰς βρῶσιν, ϗ πόσιν, ϗ ἁγιασμὸν τῆς ψυχῆς σας. Ψηλάφησον οὖν αὐτὸν, ϗ ἀφόβως ἐρεύνησον, νὰ γνωρίσῃς, πῶς εἶναι ἀληθινὴ θεωρία, ϗ ὄχι φάντασμα, ἀλλὰ Σῶμα ἀληθινὸν μὲ σάρκα ϗ αἷμα, καθὼς τὸν ἐγέννησα, καὶ οὕτω γίνεται, ϗ ὁ ἄρτος ϗ οἶνος, ὁποῦ ἱερουργᾶς. Ἀμὴ διατὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν δύναται νὰ φάγῃ σάρκα ὠμὴν, ϗ νὰ πίνῃ αἷμα, διατοῦτο πανσόφως ὁ ἐλεήμων ϗ παντοδύναμος μεταστρέπεται εἰς Ἄρτον ϗ Οἶνον, διὰ νὰ τὸν λαμβάνῃ πᾶς ἕνας μὲ πόθον ϗ ὄρεξιν. Κοινώνησον οὖν αὐτοῦ μετ' εὐλαβείας ϗ πίστεως, ὅτι ὅστις τὸν μεταλαμβάνει ἀξίως, γίνεται μέτοχος τῆς θείας δόξης αὐτοῦ. Ταῦτα λέγουσα ἡ πολυύμνητος Δέσποινα, ἀπόθεσε τὸ Θεῖον βρέφος εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ϗ προσκυνήσασα τοῦτο μὲ πολλὴν εὐλάβειαν ϗ ταπείνωσιν, ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ φόβου πολλοῦ ϗ ἀγαλλιάσεως ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐκεῖνο τὸ Θεῖον βρέφος, ϗ ἀσπαζόμενος αὐτὸ μετ' εὐλαβείας ϗ ταπεινότητος, ἐγνώρισε κατὰ ἀλήθειαν, ὅτι ἦτον ζῶν βρέφος σαρκικόν. Ἔπειτα τὸ ἀποθέτει εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν μετ' εὐφροσύνης πολλῆς. ϗ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς εἶπε ταῦτα μετὰ δακρύων. Πιστεύω Κύριε, ϗ ὁμολογῶ, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ εὐχαριστῶ τῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ τῆς παναχράντου Μητρός σου, εἰς τὴν χάριν ὁποῦ σήμερον ἠξιώθην ὁ ἀνάξιος, καὶ συγχώρησόν μοι ὡς εὔσπλαγχνος εἰς τὴν προτέραν μου ἀγνωσίαν, ϗ καθὼς μὲ ἠξίωσας, καὶ σὲ εἶδα μετὰ σαρκὸς, ὡς ἐγεννήθης ἐκ τῆς Παρθένου, οὕτω πάλιν διὰ πρεσβειῶν αὐτῆς μὲ ἀξίωσον, νὰ σὲ κοινωνήσω, οὐχὶ ὡς βρέφος, ἀλλ' ὡς Ἄρτον, καθὰ ϗ πρότερον. Οὕτω δεόμενος

με-